

[Ellemann-Jensen]

ligt i venstre, når vi taler om indkomspolitik for alle indkomster.

Derfor håber vi og tror vi, at der vil vokse en forståelse frem, også i fagbevægelsen, for, at det, vi vil i regeringssamarbejdet med socialdemokratiet, er noget, der gavner hele den danske befolkning og først og fremmest de arbejdsløse. En stram indkomspolitik, som giver de jobbesiddende nogle år, hvor levestandarden ikke stiger, det vil jo være det største udtryk for solidaritet med de arbejdsløse, som nogen regering eller nogen faglig organisation overhovedet kan give. Kun på den måde kan det på den lidt længere sigt være muligt for endnu flere at få andel i den bedste velstand af alle, nemlig den velstand, som man har skabt ved egen arbejdsindsats.

Vi regner med, at man vil forstå det i fagbevægelsen, og vi regner med, at det i de kommende måneder skal lykkes at skabe det gode arbejdsklima, som er nødvendigt for, at arbejdsmarkedets parter selv i samarbejde med regeringen kan finde frem til de lønninger, der kan sikre den krævede tilbageholdenhed i indkomststigningerne. Vi opfatter det som noget i retning af en social kontrakt imellem samfundsgrupperne, en kontrakt, hvor de forskellige interessegrupper i Danmark siger til hinanden, at nu må vi i fællesskab holde hinanden oppe, uden at nogen får lov til at stå på hovedet af andre, hvor vi løfter i fællesskab i stedet for at jage af sted i hælene på hinanden.

Den nye regering må sørge for, at alle i det danske samfund igen får lyst til og mulighed for at give et personligt bidrag til samfundets fortsatte velstand. Der skal gives fornødent albuering til det initiativ og den drivkraft, som er en helt afgørende forudsætning for denne velstand, og der skal skabes tillid til, at ingen vil blive ladet i stikken. I venstre har vi tillid til, at dette kan opnås i det samarbejde, der nu er etableret omkring en stærk regering.

Der kræves en arbejdsindsats, en viljestyrke og en tro på fremtiden, som er mindst på højde med, hvad der er set i tidligere alvorlige krisetider i Danmark, og venstre er parat til denne indsats.

Poul Schlüter (KF):

Et tilbageblik over de sidste 7 års udvikling i dansk politik viser, at regeringsmagten

har været delt mellem to partier. Vi har haft socialdemokratiet som regering, eller vi har haft venstre.

I løbet af denne periode og især igennem de seneste år er landets økonomiske problemer vokset helt umådeholdent, og nu står vi i en dyb og alvorlig krise. Derfor er det også naturligt, at det er netop socialdemokratiet og venstre, som har haft et hovedansvar, der påtager sig at stå i spidsen for oprydningen. Derfor er det også naturligt at byde dem velkommen til den store opgave.

Jeg kan ikke lade være at tænke på, at igennem disse 7 år, hvor så ofte ting er gået i stykker, fordi venstre og socialdemokratiet ikke kunne finde sammen, men modarbejdede hinanden, fordi man var enten regering eller opposition, i denne lange periode har i så høj grad en kreds af andre partier måttet sørge for stabiliteten. Parlamentarisk stabilitet og samarbejdsvilje har nemlig ikke været en mangelvare igennem denne periode her i salen. Fra situation til situation under enten en socialdemokratisk regering eller en venstre-regering har vi oplevet, at centrumdemokraterne, kristeligt folkeparti, det radikale venstre og også det konservative folkeparti har været til rådighed for en indsats.

Det har socialdemokratiske regeringer i mindretal kunnet glæde sig over. Det har også en venstre-regering i mindretal kunnet glæde sig over. Venstre-regeringen i mindretal var vel ikke blevet måneder gammel uden denne stærke vilje til en indsats fra de partiers side, som jeg netop har nævnt. Det synes jeg man skal mindes i dag, hvor vi står over for en afgørende ændring af vores parlamentariske situation.

Så rejser der sig selvfølgelig en lang række spørgsmål, men de må vel forblive ubesvarede. Det, der nu sker, er det det samme, som vi oplevede i 1929, da det radikale venstre stillede sig til rådighed for et samarbejde med socialdemokratiet? Da det startede, var det vist ikke meningen, det skulle vare længe, kun en enkelt valgperiode, men det blev 1930'ernes konstellation i dansk politik. Er det, vi nu står over for, det samme? Bliver der nu tale om, at socialdemokratiet og venstre finder sammen som fast makkerpar? Kommer det til at præge udviklingen i Danmark i en lang årrække, eller er der tale om en nødløsning? Jeg kan selvfølgelig ikke svare. Det er min fornemmelse, at hverken soci-